

ΤΟ
ΣΠΙΤΙ
ΜΕ ΤΗ ΜΙΚΡΗ
ΚΟΚΚΙΝΗ
ΠΟΡΤΑ

GRACE EASTON

διόντρα

Αν επισκεπτόσουν το σπίτι με τη μικρή κόκκινη πόρτα
και χτυπούσες τρεις φορές για να σου ανοίξουν...

θα έβλεπες ένα κορίτσι που λεγόταν Ολίβια.

Το ξύλινο πάτωμα έτριζε,
τα παράθυρα σφύριζαν κι οι βρύσες
έσταζαν, όμως το σπίτι έμοιαζε
σιωπηλό κι έρημο. Η Ολίβια
ήξερε ότι κάτι έλειπε από
τη ζωή της. Η καμινάδα
αναστέναξε, αλλά δεν μίλησε.

Αν περπατούσες ως την άκρη του κήπου
και κοίταζες μέσα στη μεγάλη βελανιδιά...
θα έβλεπες τον Ποντικούλη.

Τα μαχαιροπίρουνα κουδούνιζαν, το ρολόι έκανε τικ τακ και τα ξύλα στη σόμπα τριζοβλούσαν, όμως ο Ποντικούλης ήταν σιωπηλός. Έκλεισε τα μάτια κι ευχήθηκε να είχε έναν φίλο για να κουβεντιάσει. Ο άνεμος ψιθύρισε μέσα από τα δέντρα, αλλά δεν μίλησε.

Ένα πρωινό, ο κόσμος έμοιαζε διαφορετικός.
Είχε συμβεί κάτι υπέροχο...
Κάτι που ο Ποντικούλης δεν είχε ξαναδεί ποτέ.

«Τι είναι αυτό;»
ρώτησε με σιγανή φωνή,
βγαίνοντας από
τη βελανιδιά.

«Είναι χιόνι!» είπε η Ολίβια, βγαίνοντας
από τη μικρή κόκκινη πόρτα.

«Δεν ξέρω τι είναι το χιόνι»,
είπε ο Ποντικούλης.

Κι έτσι, η Ολίβια αποφάσισε να του δείξει.